

Arrest

nr. 279 925 van 9 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X,
handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 25 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar zoon en hun advocaat R. JESSEN *loco* advocaat L. CEUNEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 28 december 2019 België binnen met hun twee minderjarige kinderen en verzoeken op 6 januari 2020 om internationale bescherming. Hun beider verzoeken om internationale bescherming worden op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van hun kinderen als begeleide minderjarigen ingediend. Op 20 september 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de

commissaris-generaal) ten aanzien van de verzoekende partijen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 267 455 van 28 januari 2022 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 10 februari 2022 verzoekt de zoon van de verzoekende partijen in eigen naam om internationale bescherming. Op 13 juni 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van hem een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 juni 2022 aan de verzoekende partijen aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je bezit de Irakese nationaliteit en je bent afkomstig uit Mosul (Centraal-Irak). Je bent geboren op 17 oktober 2009 en je hebt, toen je vijf jaar oud was, je land van herkomst verlaten omwille van de oorlog met Daesh.

Je vertrok in het gezelschap van je ouders A(...), S(...) K(...) M(...) (OV. (...)), S(...), D(...) A(...) A(...) (OV. (...)) en je kleine zus A(...), M(...) S(...) K(...) (OV. (...)) uit Mosul naar België op 22 juli 2014.

Op 6 januari 2020 diende je ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In het kader van dit verzoek werd op 21 september 2021 een weigeringsbeslissing genomen. Op 25 oktober 2021 diende je ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De genomen weigeringsbeslissing werd bevestigd door de RvV op 28 januari 2022. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 10 februari 2022 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeldt je tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat je niet zou kunnen terugkeren naar Irak omdat je hier vriendjes hebt en daar niets meer. Tijdens je persoonlijk onderhoud op de stoel van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaarde je dat jullie omwille van terroristen het land verlaten hebben. Ze namen je buurjongetje mee, ze bedreigden je vader en ze viseerden de koerden. Bij terugkeer zal je ook problemen kennen met de familie van je mama. Zij zijn kwaad op haar omdat zij met je papa getrouwd is.

Ter staving van jouw verzoek legde je een schoolrapport (origineel) en een brief van je internaat (origineel) voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Na onderzoek van alle elementen in je administratief dossier dient te worden besloten dat je niet hebt weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde. Je hebt doorheen je verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, riskeert dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat generaal dat je verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die je ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 6 januari 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je haalde tijdens je persoonlijk onderhoud zelf geen enkel feit aan dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt (CGVS, p. 12). Kopieën van de persoonlijke onderhouden en de beslissingen die in hoofde van je ouders werden genomen, werden toegevoegd aan jouw administratief dossier.

Ook de voorgelegde documenten kunnen niets veranderen aan voorgaande. De brief van het internaat en je schoolrapport tonen aan dat je goed gedrag stelt op je internaat en je op school goede punten haalt. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die je in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan je het land beweerde te hebben verlaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/6, § 3, (eerste lid), 3°, van de Vreemdelingenwet, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partijen onderbouwen hun enig middel als volgt:

"Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en is het niet eens met de appreciatie door verwerende partij.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

De bestreden beslissing stelt dat uit verzoekers administratieve dossier en uit zijn verklaringen op het Commissariaat generaal blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 6 januari 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is.

Op basis van de verklaringen van de ouders voor het CGVS en het administratief dossier dient er vastgesteld te worden dat het verzoek om internationale bescherming gebaseerd is op hun vrees voor daesh (IS) en op hun vrees voor de ooms en neven van de moeder van verzoeker omdat zij niet akkoord gingen met de relatie van de ouders.

De bestreden beslissing stelt onterecht dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Er wordt niet ontkent dat verzoeker eveneens aanhaalt dat hij met zijn ouders Irak ontvlucht zijn uit vrees voor daesh en omwille van het feit dat zij worden bedreigd door de familie van zijn moeders kant omwille van het huwelijk van zijn ouders. Echter dient er eveneens vastgesteld te worden dat, in vergelijking met het eerder verzoek om internationale bescherming op naam van zijn ouders, verzoeker weldegelijk een nieuw element heeft voorgelegd in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming, m.n. de problemen van zijn vriend A(...) die werd meegenomen.

Verzoeker antwoordt immers het volgende op de vraag waarom hij Irak heeft verlaten:

“3 redenen. Eerst en vooral: de terroristen namen vnl. Koerdische mensen. Ten tweede dreigden ze mijn papa om samen te werken anders gingen ze hem gevangen nemen. En dan ten derde mijn vriend A(...) omdat ze hem hadden meegenomen.”

Verzoeker heeft dus wel degelijk “bijkomende” verklaringen afgelegd die zorgvuldig en onbevooroordeeld onderzocht hadden moeten worden en die niet mogen worden weggezet als ongeloofwaardig omdat ze misschien in de lijn zouden liggen met vorige verklaringen, gezien de mogelijkheid moet bestaan dat een eerdere vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door nieuwe verklaringen.

Er wordt door verzoeker iets “bijkomend” of “nieuw” verklaard. Echter doet de PO niet eens de moeite om hier verder op in te gaan. Nochtans had verzoeker het recht om in zijn eigen naam een verzoek om internationale bescherming in te dienen en had men de redenen die hij aanhaalde dan ook grondig moeten onderzoeken. Er werd hem echter niet de kans gegeven om de problemen die hij met zijn vriend A(...) heeft ondervonden verder toe te lichten.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, er aan een asielfoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, riskeert dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Echter werd de actuele veiligheidssituatie in Irak niet onderzocht. Er werd simpelweg verwezen naar het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders die dateert van 6 januari 2020.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: (...)

Artikel 3: (...)”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Zij kan onmogelijk volhouden dat zij een grondig onderzoek verrichtte naar de omstandigheden en het profiel van verzoeker.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel dan ook ernstig en gegrond is.”

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting leggen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij een psychologisch attest van 6 oktober 2022 voegen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van de zoon van de verzoekende partijen niet-ontvankelijk is omdat (i) uit zijn administratief dossier en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die zijn ouders, de verzoekende partijen *in casu*, aanhaalden ter staving van hun verzoeken van 6 januari 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is, en hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf geen enkel feit aanhaalde dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt, en (ii) de door hem voorgelegde documenten niets kunnen veranderen aan het voorgaande. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

"De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108)

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De zoon van de verzoekende partijen werd op 3 juni 2022 gehoord op het CGVS om te getuigen en de redenen aan te halen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Irak. Hij gaf aan Irak te hebben verlaten omwille van terroristen die voornamelijk Koerden viseerden, zijn vader bedreigden opdat

hij met hen zou samenwerken en zijn vriend A. hadden meegenomen. Hem gevraagd waarom hij thans niet zou kunnen terugkeren naar Irak, daar de situatie aanzienlijk veranderd is sinds 2014, verklaarde verzoeker dat de familie van zijn moeder ermee dreigde hen iets aan te doen indien ze zouden terugkeren omwille van haar relatie met zijn vader (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Tijdens het eerdere interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 maart 2022 verklaarde de zoon van de verzoekende partijen niet naar zijn land van herkomst te willen terugkeren uit vrees voor het geweld in Irak en de aanpassingsproblemen die hij er zou kennen, waarbij hij toelichtte de taal niet goed te kennen, geen band te hebben met het land en te vrezen dat hij er zal worden gepest omdat hij er niet zal "*passen in de cultuur*" (AD, stuk 7, deel DVZ, vragenlijst).

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat de zoon van de verzoekende partijen zijn verzoek om internationale bescherming baseert op gronden die reeds door zijn ouders – de verzoekende partijen *in casu* – aangehaald werden in het kader van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming, met name hun vrees voor IS en voor de ooms en neven van de tweede verzoekende partij en het feit dat zij voor hun kinderen een betere toekomst willen dan deze die hen in Mosoel te wachten staat en hun kinderen bovendien reeds in België geïntegreerd zijn.

In de beslissingen die werden genomen in hoofde van de verzoekende partijen oordeelde de commissaris-generaal wat betreft de door hen aangehaalde vrees voor enerzijds de familieleden van de tweede verzoekende partij en anderzijds IS dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, nu (i) er enkele belangrijke inconsistenties kunnen worden bemerkt tussen de verklaringen die zij aflegden ten opzichte van de Deense asielautoriteiten en dewelke zij ten opzichte van de Belgische asielautoriteiten naar voren brengen, (ii) de tweede verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft het moment waarop zij Mosoel verlieten, (iii) er enkele vaagheden kunnen worden bemerkt in de verklaringen van de tweede verzoekende partij, (iv) er tevens vragen kunnen worden gesteld bij de door de tweede verzoekende partij geschetste gang van zaken, (v) zelfs als de problemen die de verzoekende partijen ondervonden met de familieleden van de tweede verzoekende partij werkelijk zouden hebben plaatsgevonden, dient te worden vastgesteld dat de door hen aangehaalde feiten als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b, van die wet te kunnen worden aangemerkt, (vi) de verzoekende partijen verder ook geen concrete aanwijzingen hebben dat zij actueel persoonlijk zouden worden gevisieerd in Irak, en (vii) zij bovendien geen bewijsstukken voorleggen die de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten staven. De commissaris-generaal is in voormelde beslissingen tevens van oordeel dat het feit dat de verzoekende partijen voor hun kinderen een betere toekomst willen dan degene die hen wacht in Mosoel niet weerhouden kan worden als een indicatie van vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, noch als een risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming en licht dit verder toe (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 3, beslissing ouders). In zijn arrest nr. 267 455 van 28 januari 2022 bevestigde de Raad deze vaststellingen en overwegingen.

De verzoekende partijen betwisten niet dat hun zoon net als hen aanhaalt dat hij Irak is ontvlucht uit vrees voor IS en omdat zij er zouden worden bedreigd door de familie van de tweede verzoekende partij omwille van haar huwelijk met de eerste verzoekende partij. Zij betwisten evenmin dat de weigeringsbeslissingen genomen in hun hoofde definitief zijn en dat de beoordeling van voormelde door hen aangevoerde feiten en elementen dus als vaststaand moet worden beschouwd. In de mate dat de zoon van de verzoekende partijen zich *in casu* beroept op dezelfde vluchtredenen als zijn ouders, brengt hij geen eigen feiten aan die een apart verzoek rechtvaardigen.

De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift dat hun zoon wel degelijk een nieuw element heeft voorgelegd in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming, met name "*de problemen van zijn vriend A(...) die werd meegenomen*", doch dat de *protection officer* niet eens de moeite heeft gedaan om hier verder op in te gaan en hem niet de kans werd gegeven "*om de problemen die hij met zijn vriend A(...) heeft ondervonden verder toe te lichten*". De Raad stelt vast dat de zoon van de verzoekende partijen inderdaad melding heeft gemaakt van het feit dat zijn vriend A. op een gegeven moment zou zijn meegenomen en gerekruteerd door terroristen, doch heeft aangegeven niet te weten wat er verder met zijn vriend is gebeurd (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11, 13). Het gaat blijkens zijn verklaringen om dezelfde terroristen die zijn vader, de eerste verzoekende partij *in casu*, zouden hebben bedreigd om hem tot samenwerking te dwingen (*Ibid.*, p. 12). Met betrekking tot die laatste feiten is reeds in het kader van de verzoeken om

internationale bescherming van de verzoekende partijen komen vast te staan dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. De verzoekende partijen hebben geen melding gemaakt van andere bedreigingen die door IS of terroristen ten aanzien van hen of hun familie zouden zijn geuit. Uit de verklaringen van hun zoon blijkt ook niet dat hij zelf ooit problemen ondervonden heeft omwille van wat er met zijn vriend A. zou zijn gebeurd, noch dat hij zelf ooit benaderd zou zijn geweest door terroristen met het oog op rekrutering. Hij werd aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of hij alles had kunnen vertellen of nog dingen wou toevoegen, waarop hij bevestigde dat hij naar zijn gevoel alles had kunnen vertellen (*Ibid.*, p. 13). Het voorgaande in acht genomen kan niet worden ingezien – en de verzoekende partijen lichten dit in hun verzoekschrift evenmin toe – in welk opzicht de problemen van de vriend van hun minderjarige zoon in zijn hoofde eigen feiten zijn die voor hem een apart verzoek om internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. De verzoekende partijen slagen er met hun betoog dan ook niet in eigen elementen voor hun zoon aan te voeren die een apart verzoek rechtvaardigen.

De verzoekende partijen klagen verder nog aan dat de actuele veiligheidssituatie in Irak niet onderzocht werd in de bestreden beslissing en menen dat er simpelweg verwezen wordt naar de verzoeken om internationale bescherming die door hen werden ingediend. De Raad merkt op dat dat hij in zijn arrest nr. 267 455 van 28 januari 2022 op basis van de beschikbare informatie, waaronder het EASO Country of Origin Report “*Iraq: Security situation*” van oktober 2020, de EASO Country Guidance Note “*Iraq*” van januari 2021 en de COI Focus “*Irak – Veiligheidssituatie*” van 24 november 2021, heeft besloten dat er in de regio van herkomst van de verzoekende partijen en hun kinderen, de provincie Ninewa, op dat moment geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze provincie louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen voorlagen of door de verzoekende partijen werden aangebracht waaruit kon blijken dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Ninewa. De verzoekende partijen brengen in het kader van onderhavig beroep geen informatie of elementen bij op basis waarvan kan worden aangenomen dat voorgaande conclusie met betrekking tot de veiligheidssituatie in hun land en regio van herkomst niet langer actueel of correct is. Bovendien laten zij na toe te lichten in welk opzicht de actuele veiligheidssituatie in Irak in hoofde van hun minderjarige zoon “*eigen feiten*” in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet betreft en aldus rechtvaardigt dat dit element niet door henzelf, mede in naam van hun zoon, zou kunnen worden ingeroepen in een (volgend) verzoek om internationale bescherming.

De Raad merkt tot slot op dat de verzoekende partijen volgende in de bestreden beslissing opgenomen motivering met betrekking tot de door hun zoon neergelegde documenten niet betwisten:

“Ook de voorgelegde documenten kunnen niets veranderen aan voorgaande. De brief van het internaat en je schoolrapport tonen aan dat je goed gedrag stelt op je internaat en je op school goede punten haalt. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die je in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan je het land beweerde te hebben verlaten.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het psychologisch attest van 6 oktober 2022 dat de verzoekende partijen ter terechtzitting hebben bijgebracht kan naar het oordeel van de Raad geen ander licht werpen op de motivering van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat de zoon van de verzoekende partijen sinds 26 juli 2022 psychologische hulp krijgt op verwijzing van de psychosociale dienst van het opvangcentrum en dat tijdens consultaties volgende tekenen en symptomen konden worden herkend in diens relaas: angst, slaapproblemen, frustratie, overanalyseren, stress, ontgoocheling, depressieve gevoelens, verminderd vermogen om vreugde te vinden en afzondering. Nog daargelaten dat deze diagnose louter gebaseerd blijkt op de eigen verklaringen van de zoon van de verzoekende partijen, toont het attest niet aan dat de psychologische klachten waarmee hij zou te kampen hebben hun oorzaak vinden in de feiten waarop hij zich beroept in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Zijn huidige psychologische kwetsbaarheid blijkt veeleer het gevolg van het feit dat hij en zijn familie al meerdere jaren proberen een plaats te vinden waar ze kunnen blijven maar tot dusver in nog geen enkel land een positieve beslissing hebben gekregen, zoals in het attest kan worden gelezen. De zoon van de verzoekende partijen blijkt ten aanzien van de psycholoog ook te hebben aangegeven dat hij pessimistisch is over zijn eigen verzoek om internationale bescherming. Waar hij ten aanzien van de psycholoog uitdrukking blijkt te hebben gegeven aan zijn vrees om gedwongen te worden teruggestuurd naar Irak, dient te worden herhaald dat de elementen van die vrees het voorwerp hebben uitgemaakt van een beoordeling in hoofde van de verzoekende partijen en

dat hun zoon naar aanleiding van zijn verzoek in eigen naam geen feiten heeft aangebracht die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Dat de zoon van de verzoekende partijen de voorbije maanden te maken zou hebben gekregen met pestgedrag, wat door de psycholoog beschouwd wordt als een bijkomende bron van mogelijke psychologische schade, is een spijtige zaak, doch is evenmin van aard de vaststelling *in casu* dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanbrengt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, te wijzigen. In zoverre de psycholoog blijkens het attest verdere psychotherapie aangewezen acht, tonen de verzoekende partijen niet aan dat hun zoon in diens land van herkomst, Irak, geen toegang zou hebben tot psychologische hulp indien nodig.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat de zoon van de verzoekende partijen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. In zoverre de verzoekende partijen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, waar zij stellen dat *“de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is”*, kunnen zij niet worden bijgetreden.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de zoon van de verzoekende partijen op het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de zoon van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Waar de verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT